

Pfv.V.20.191/2012/3.

A Kúria a dr. Kiss Vilmos ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságon 20.P.25.501/2006. szám alatt indult, és a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.577/2011/7. számú ítéletével befejezett perében a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 150.000 (Egyszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára, az adóhatóság felhívására 882.300 (Nyolcszáznyolcvan-kettőezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes 2002. június 04. napjától kezdődő hatállyal ... biztosítási szerződést kötött az alperes jogelődjével, amelyben a kockázatviselés helyeként a ... szám alatti lakást jelölték meg. Az alperes kockázatviselése egyebek mellett a betöréses lopásra, mint biztosítási eseményre is kiterjedt. Az alperes szabályzata a biztosított objektumot, annak mechanikai védettsége szempontjából különböző szintekbe sorolta be, mely besorolásnak az alperes szolgáltatási kötelezettségének terjedelme szempontjából volt jelentősége.

A felperes lakásának bejárati ajtaja egyponthoz biztonságos zárral, míg a bejárati ajtó előtti védőrács két darab kéttollú kulcsos zárral záródott, az utóbbiak törés védettek voltak.

Ismeretlen tettes 2004. május 13. és 16. napja között a felperes lakásába betört, és onnan különböző vagyontárgyakat tulajdonított el. A felperes feljelentése alapján indult nyomozási eljárás során a 2004. május 16-án tartott helyszíni szemle alkalmával felvett

jegyzőkönyv szerint a védőrácson lévő zárat nyitott állapotban találták, azokon sérülés vagy feszítés nyomát nem észlelték. A zárat nem szerelték ki, mert azok a rácsba voltak hegesztve. A zárok lefoglalására csak 2004. december 02-án került sor, majd ezt követően történt meg azok nyomszakértői vizsgálata.

A felperes 2004. május 18-án jelentette be a káreseményt az alperesnek. A biztosító május 21-én tartott szemlét és 2004. október 01-én 3.500.000 forintot fizetett meg a felperesnek. A további szolgáltatást azzal utasította vissza, hogy a lakás a közép fokú védelmi előírásoknak nem felelt meg.

A felperes módosított keresetében 8.823.020 forint és kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Arra is hivatkozott, hogy a kárrendezési eljárás során az alperes elmulasztotta tájékoztatni arról, hogy a magasabb fokú védelmi szint igazolásához a rendőrség zárszakértői vizsgálatát kell kérnie, mert ezzel igazolható a rácson lévő zárok álkulccsal való kinyitása.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes által térítendő kereseti illeték összege kivételével helybenhagyta. Rögzítette, hogy a felperes az alperesnek a közép fokú védelmi szint hiányával kapcsolatos védekezésére tekintettel követelését kárigényként is előterjesztette, melyet arra alapított, hogy az alperes megsértette a vagyonbiztosítási szerződés teljesítésével összefüggő együttműködési kötelezettségét. A másodfokú bíróság - ellentétesen az elsőfokú ítéleti állásponttal - megállapította, hogy a bejárat ajtón lévő, valamint a bejárat ajtó előtti védőrácsra felszerelt kéttollú kulcsos zárok mind minőségileg, mind mennyiségileg kielégítették a közép fokú védelmi szintre vonatkozó előírásokat. Kifejtette, hogy a kihallgatott ... tanú vallomása igazolta, hogy a felperes a biztosítási eseményt megelőző utolsó távozása alkalmával a védőrácsot bezárta. A jogerős ítélet értelmében ezt meghaladóan azonban a felperesnek azt is bizonyítania kellett, hogy a betöréses lopás a közép fokú védelmi szint szabályainak betartása mellett következett be; a lezárt nyílászárót a tettes erőszakos módon betörte, vagy azon álkulccsal, illetőleg zárok felnyitására alkalmas idegen eszközzel kimutatható nyomot hagyva hatolt át. A másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a biztosítási esemény a közép fokú védelmi szabályok betartása mellett következett be, mivel a zárszerkezetek kiszerezésére és lefoglalására csak 2004. december 02-án került sor. Az igazságügyi nyomszakértő megállapítása szerint a zárat álkulcs alkalmazásával nyitották fel. A szakértő nem friss sérüléseknek minősítette a zárok sérüléseit, keletkezésük

idejét behatárolni nem tudta. A bíróság a bizonyítatlanságot a felperes terhére értékelte. Nem találta ezért megállapíthatónak, hogy az alperes a szolgáltatását a közép fokú védelmi szintre vonatkozó szabályoknak megfelelő összegben lett volna köteles teljesíteni.

A bíróság a felperes követelését a Ptk. 339. § szabályaira alapozva sem ítélte megalapozottnak. Kifejtette, hogy a biztosítási szerződési feltételek a felek részéről az alperes teljesítéséhez szükséges cselekményeket, egyúttal az együttműködésüknek a kereteit is kijelölték. A biztosítási feltételek a felperes rendelkezésére álltak, az alperesnek külön figyelem felhívó, tájékoztatás kötelezettsége a teljesítésre vonatkozó általános szabályokból nem következett. A perbeli eset egyedi körülményei pedig nem mutattak olyan jelentékeny eltérést, amely a külön tájékoztatást indokoltá, az alperes magatartását felróhatóvá tette volna.

A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben kérte az első- és másod fokú ítélet hatályon kívül helyezésével új - közbenső - ítélettel megállapítani az alperesnek a közép fokú védelem szerinti biztosítási szolgáltatási kötelezettségét, illetve ezen biztosítási szolgáltatási szintnek megfelelő kártérítési felelősségét. Álláspontja szerint a közép fokú védelmi szint szerinti biztosítási szolgáltatás teljesítéséhez nem szükséges, hogy a felperes annak bizonyításán túl, hogy az ingatlanba erőszakos módon történt behatolás azt is bizonyítsa, hogy az ajtó előtti rácson lévő zárat is erőszakos módon vagy álkulccsal nyitották ki. Szerinte a perben bizonyította azt is, hogy a bejárati ajtó előtti rácson lévő két zár kinyitása a biztosítási esemény időpontjában, álkulccsal, kimutatható nyomot hagyva történt. Érvelése értelmében a másod fokú bíróság a Ptk. 544. §-ában, a Pp. 164. § (1) bekezdésében és a Pp. 206. §-ában foglaltak megsértésével jutott arra az ítéleti megállapításra, hogy nem tudta bizonyítani az alperes közép fokú térítési szint szerinti szolgáltatási kötelezettségének a beálltát. Másodlagosan fenntartotta azt az álláspontját is, hogy az alperes a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítés jogcímén köteles a közép fokú védelmi szintnek megfelelő összeg megfizetésére.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás eredményeként megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

A perben nem vitás tényállás szerint a felek között a Ptk. 536. §

(1) bekezdése és a Ptk. 548. §-a által szabályozott vagyonbiztosítási szerződés jött létre, amely a biztosítási események körébe sorolta a betöréses lopást is. A felek a vagyonbiztosítási szerződés részévé tették a kiegészítő betöréses lopás és rablás biztosítási szabályzatot és annak 1. számú mellékletét, amely tartalmazta a védelmi szintek előírásait. A kiegészítő betöréses lopás és rablás biztosítási szabályzat 9. pontja tartalmazza, hogy a biztosító nem a szerződéskötés, hanem a káresemény bekövetkeztének időpontjában meglévő védelem alapján bírálja el a károkat, és a védelmi szint meghatározásánál a behatolás helyét veszi alapul.

A másodfokú bíróság a biztosítási szabályzat vonatkozó előírásainak értelmezésével és a perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján - eltérően az elsőfokú ítélet indokaitól - azt állapította meg, hogy mindkét zár alkalmas lett volna a középfokú védelemre, illetve kielégítette a középfokú védelmi szintre vonatkozó előírásokat. A rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott azonban arra a következtetésre, hogy a felperes nem bizonyította a perben, hogy a betöréses lopás a középfokú védelmi szabályok betartása mellett következett be, és ezért az alperes a szolgáltatását ezen szintre vonatkozó szabályoknak megfelelő összegben köteles teljesíteni. Az adott esetben ugyanis teljes bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy a védőrács zárszerkezetének álkulccsal történő felnyitására a betöréses lopás elkövetése alkalmával került sor. Bár a nyomszakértő a bejárati ajtó előtt elhelyezkedő védőrács zárszerkezetét megvizsgálva „álcstól származó eszköznyom töredékeket észlelt”, de a sérülések keletkezésének az idejét behatárolni nem tudta (Fővárosi Bíróság ... számú tárgyalási jegyzőkönyv).

A fentiekből következően téves egyrészt a felülvizsgálati kérelemben előadott érvelés, amely szerint a betörés önmagában bizonyítja a felperes által érvényesíteni kívánt követelés jogalapját, másrészt, hogy a felperes bizonyította azt, hogy a bejárati ajtó előtti rácson lévő zárok kinyitása a perbeli kiegészítő betöréses lopás és rablásbiztosítási szabályzat II.1.b. pontjában foglaltaknak megfelelően a biztosítási esemény időpontjában, álcstallal, kimutatható nyomot hagyva történt. Ezt a nyomszakértői vélemény és a szakértő személyes előadása sem támasztotta alá.

Nem volt vitatott a perben, hogy a szerződés megkötésekor az alperes a biztosítási szerződésre vonatkozó feltételeket átadta, így az abban foglaltakat a felperes megismerte, illetve megismerhette. Az átadott biztosítási feltételek tájékoztatást adnak arról, hogy az alperes fizetési kötelezettségét milyen körülmények befolyásolhatják, és az alperes a szolgáltatási

kötelezettségét milyen esetekben limitálhatja. Ezért jogszabálysértés nélkül foglalt állást a bíróság a felperes részéről állított alperesi kártérítési felelősség kérdésében is. A biztosítási feltételek (szabályzat) egyértelműen tartalmazzák a kárrendezés során irányadó előírásokat, így helyesen állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy az alperest nem terhelte a felperes által hivatkozott külön figyelem felhívó tájékoztatási kötelezettség a kárrendezés kérdésében, és helytállóan állapította meg, hogy a hivatkozott okból az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, ezért a Kúria a Pp. 78. § (1) bekezdésének megfelelően kötelezte a felperest az alperes részére felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára való megtérítésére.

Budapest, 2012. október 11.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Rédei Anna s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró